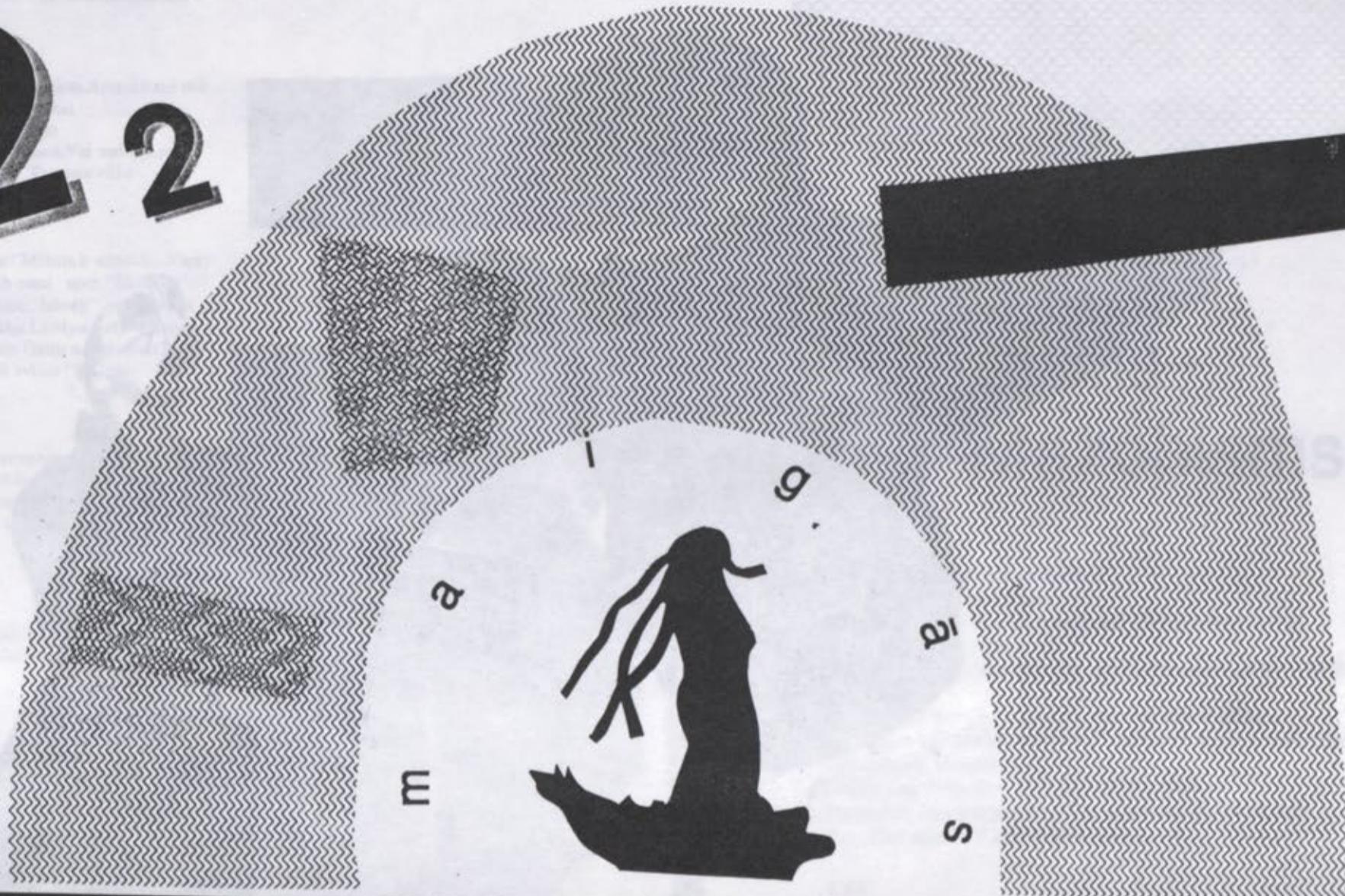

2 2

Latvijas Mākslas Akadēmija sveic "Maigās svārstības" ar svinīgu nobeigšanos.

LPSR Z

Enģelis virs jūras.

Melns virmojošs fons. Pirmatnējs, enerģisks kā viss melnais. Melnais kā pasaule, Visums. Triumfāls savā visvarenībā. Skrejoša, zaļa līnija, spokaini zaļais melniem acu caurumiem. Asa steiga. Nepacietība. Lai atrīvotos. Lidojošs trijstūris ar mazām, smiekligām kājelēm. Visdzīrdīga auss.

Mazi, sarkani, vibrējoši, spēcīgi spārni. Slavinājums lidojumam.

Aktivitāte, bet labestīga. Sludinātājs pasaulei. Nāves vēstnesis. Un noguris no sevis.

Tai sarkanajā ir ticība, nemiers, bet zaļajā bailes, šausmas, visredzība, bet melnajā nāve un dzīvība reizē.

Jūra apzīmēta ar zili līniju, mierigu pusloku. Un tā tiešām noguris rozā, par blīvu, lai būtu maigs. Sadzīvisks, ikdienišķs.

Mūsu nogurūšā esība. Mūsu zeme. Dēmona lidojums. Un tik milž, bēriņķīgs, ka ar šo enģeli varētu

salds un baigs. Bezkaislīgs un pārliecinošs. Skaists, spēlēties visbailīgākie bēri. Zēl, ka to daudzi nerēdz.

Ivars Runkovskis

"Maigo svārstību" gaisotnē prātā nāk kāda senāk lasīta līdzība.

Jaunas meitenes peldās.

Viena no viņām ir īsta skaitule.

To redz citas, to apzinās viņa pati.

Un tad skaistulei prātā nāk

pavisam aušīga doma. Viņa

sauc: "Hei! Kura no jums grib

redzēt mani pavisam kailu – es

būšu šeit ģērbkabīnē. Bet tas – par mazu naudu, un ienākums – nabaga Marijai par labu." Jūs maldāties, ja domājat, ka nebija skatīties gribētāju. Bija. Visas meitenes – izņemot vienu. (Nav zināms ko domāja nabaga Marija un vai viņa tur vispār bija.) Bet viena no peldētājām

negāja un negāja skaistules kailumu skatīt. Tas laikam ieskarambāja vai varbūt pat jūtami ievainoja skaistules patmilību. Un skaistule (vēl arvien kaila vai peldmētelī?) gāja un jautāja: "Kamēdēl tu negribi mani apskatīt? Vai tev šķiet, ka neesmu skaista?" Atbilde bija

šāda: "Vai tu domā, ka visas gāja tavu skaistumu skatīt? Viņas cerēja tavā augumā atrast nepilnību. Es zinu, ka tavs skaistums ir pati pilnība, tādēļ negāju. Tikai tas, kam nav nekādu trūkumu, var ieredzēt tīr griekisku kailumu."

(Eba)

Hronika.

22.novembris.

Sniegs.Liekas,ka zālē nekas nemainās.Apmeklētāji tādi slinki,uzvedas rāmi,ja neskaita dažas nepiekļīgas piezīmes atsauksmu lapās.Aija:"Rodišana ir noslēpums.Vai raditājs pats nezin,ko viņš rada?" Edgars:"Es esmu vilka vecmāmiņa!"

23.novembris.

Jānis slims.Girts slims.Ieva:"Māksla ir asinskāra.Viņa ir ieplētusi savu rikli un grib mani aprit."Skatītāju nāk arvien mazāk.Acimredzot,"labvēli" organizējuši pretreklāmu.Izstādi apmeklēja Latvijas Ārējo sakaru departamenta direktors Māris Gailis un personas,kuras viņu nepavadija.Nakti iznāk avizes "Maigās svārstības" trešais numurs.

24.novembris.

Auksts.Jānis vesels,pāraktīvi strādā,atkal zāgē.Skatītāji:"Kur raujat deficitos materiālus un kāpēc tos kēzat?"Vienā atsauksmē kāds anonims 25 reizes atkārto,ka gribot nosist Edgaru(??).Girts sāk strādāt.

25.novembris.

Mirušo atceres diena.Kailsals.Liekas – laiks apstājies.Skatītāji ari.Visu laiku viens un tas pats.It kā kaut kas mainās,it kā nē.

Girts strādā arvien vairāk.

26.novembris.

Brīvdiena.Bet visi grib strādāt.Traucē šādi tādi no TV.Girts strādā kā neviens.

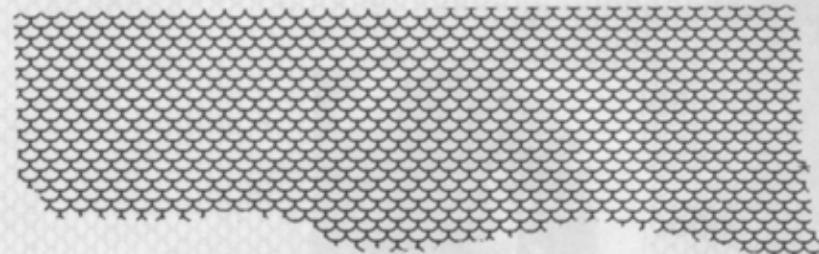
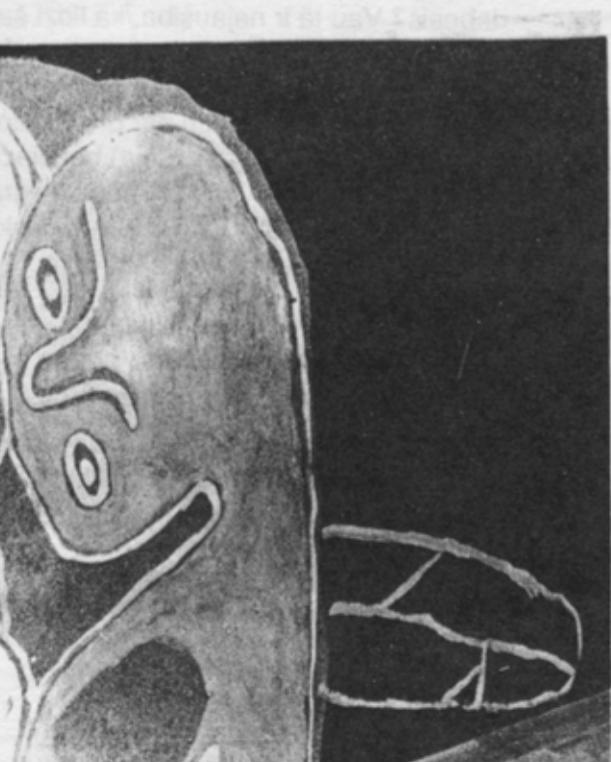
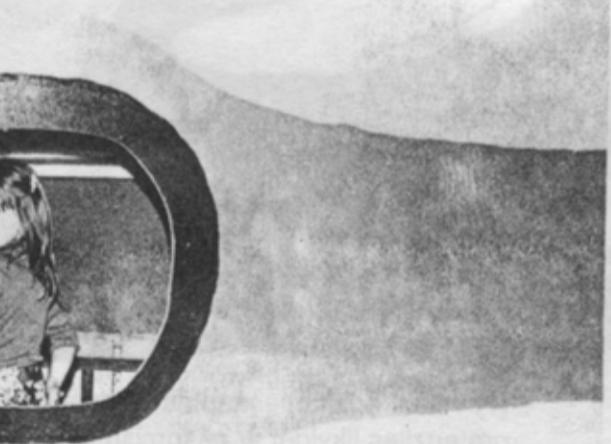
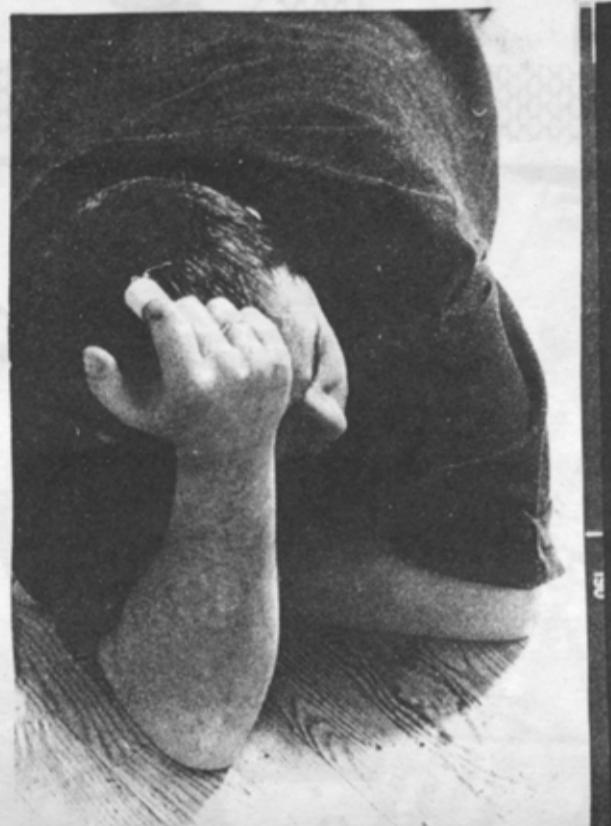
27.novembris.

Melnās Zvaigznes diena.Visiem slikti.Viena mākslas līdzjutēja sēž cauru dienu.Mākslinieki runā ar mācītāju par bibeles nozīmi viņu dzīvē.Girts strādā līdz vēlai nakti stundai.

28.novembris.

Aija no sienas uztasīja lidojošu enģeli ar skumju seju.Kibināšanās.

Panikums.Beigas tuvu.Pat Ķirtam nekas neiznāk.

Plurālisms— Lojālisms— —Mazohisms.

Patīk? Ai kā patīk! Kā nu kuram.

Vajag? Ľoti! Kā nu kuram.

Vai pareizi? Tas nav viennozīmīgi! Pilnīgi viennozīmīgi.

Kas? Šis tas it nekas.

Kur? Aiz trejdeviņām zemēm, aiz trejdeviņām jūrām – izrādās tepat.

Kur ir jēga? Tur jau ir tā jēga, ka viņa tiek meklēta.

Kas ir svarīgi? Maigi svārstīties? Ilūzijas? Ilūzijas. Izdomātas.

Vajadzīgas. Visiem.

Vispār tā ir mīlestība, tur nav nekādu šaubu,

Zigmunds bija baigais malacis, viņš visu jau ir pateicis.

P.S. Kas atliek? Turpināt svārstīties.

xxx

Neko nevar izskaidrot pilnīgi un bez pretrunām. Nevar runā par vienīgi pareiziem vai absolūti kļūdainiem izteiksmes līdzekļiem.

xxx

Manuprāt daudzi no mums sirgst ar mazohismu. Izteikta tieksme pēc grūtībām. Nepieciešamība būt cietēja lomā un tātad arī vienlaicīgi varona lomā. Ciešanas sagādā baudu. Kļūst garlaicīgi, ja kādu laiku neesi šaustīts, pareizāk sakot, šaustījis pats sevi. Jo, kā zināms, lai atbrīvoties no sāpēm, galvenais ir atbrīvoties no sāpju idejas, tas ir ļoti svarīgi. "Asinis uzsist" ir ieteicams ik pa brīdim.

xxx

Varbūt māksla ir kādas garīgas slimības ekstravaganta izpausme.

xxx

Man liekas, visam, kas te ris inās ir viens būtisks trūkums.

Pārāk daudz tiek saistīts ar laiku un telpu. Šis trīs dimensijas ir mūsu ierobežojoši apstākļi. Neviens vairs nešaubās, ka ir parādību metamorfoziskā eksistence. Un TAJĀ viņu dzīvē jautājumi "kur" un "kad" ir pilnīgi viennozīmīgi. Kāda jēga vietai – valstij, pilsētai? Arī laikam. Ja "Maigās svārstības" notiku tuksnesi, nevienam nezināmā laikā, tām nebūtu mazāka nozīme.

xxx

Ir cilvēki kuriem brīvprātīga aktivitāte ir pilnīgi sveša. Ko tu muldi! jau atnākt uz izstādi ir brīvprātīga aktivitāte. Bet tālākais ir ļoti kompliečs. Mūsu cilvēki nemēdz būt elastīgi neparastās situācijās. Līdz ar to bistamā līmenī paceļas adaptācijas jautājums, kuram var rasties mulķīgas sekas. Citi nāk ļoti atvērti, citi gan kā "lūriķi". Un, ja komunikatīvu problēmu rezultātā nerodas kontakts, tas ir trieciens, kura rezultātā seko atsevišķāšanās. Vispār šādos gadījumos vislielākais sazināšanās līdzeklis varētu būt telepātija. Pieņemama abām pusēm.

xxx

Šiem sešiem estrādes māksliniekiem nemaz nepatik uzturēties uz skatuves.

xxx

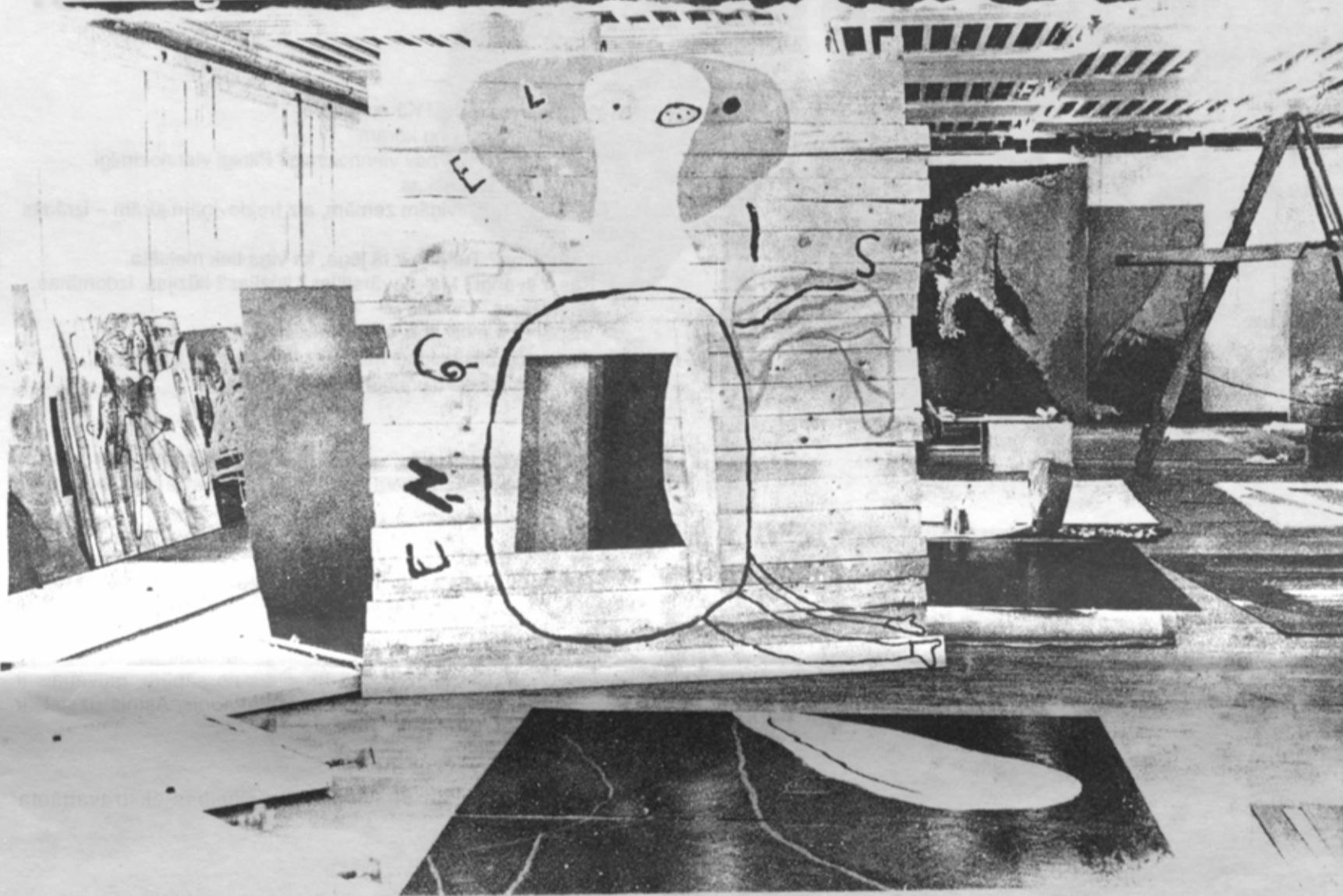
Spēle? Apzināti kultivēts spēles infantilisms. Bezapziņas estētika. Tomēr šai pārliecībai, acimredzot, ir vajadzīgs ilgstošs slēpējums, savādāk sanāk mānišanās (iekšēja).

xxx

Vārdi var ārkārtīgi daudz sabojāt. Ir lietas kurām jāpaliek nepateiktām, jūtām, kurām jāpaliek nenorformulētām. Tikai tā var saglabāt to burvīgo daudzību. Atkal jāiztiekt ar telepātiju.

xxx

Man ļoti bieži gadās izgudrot divriteni.

Izzīņas paradoksi.

Ievas Iltneres un Sandrass Krastiņas gleznās, kuru tapšanas liecinieki (?) "Maigo svārstību" laikā bijuši daudzi simti mūsu līdzpilsoņu, liek pavisam nopietni paraudzīties uz to laikmeta situāciju, kurā mēs visi atrodamies un, kā dažkārt paši uzskatām, kuru arī līdzveidojam.

Ievas četrdalīgā horizontālā kompozīcija, manuprāt, uzrunā no krēslainiem aizapziņas dzīļumiem. Saistītā, gūstekņa, upura tēma nežēligais tiešums šai gleznā apriori deklarēts kā dekoratīvi trausla varbūtība. Varbūtība tai zinā, ka tikpatlabi mēs to varam iedomāt, bet varam arī neiedomāt, varam "izdzēst" vai "noslāpēt" ar ārēji skaljiem, haotiski objektīviem informatīvā spiediena fragmentējumiem. Traģiku, kas iekšēji piemīt mūsdienu cilvēkam, I.Iltnerē jaunākajos darbos tiecas ietvert plastiski vijjā, pat glumā (aukstā) lineārismā, izgaismojot to ar tikpat aukstām, būtībā iracionālām "Sv.Elma ugunim" – ar gaismu, kas nesilda, kas nojauc ierasto priekšstatu par ēnu valstību un šīspasaules attieksmu dialektiku. Šķiet, māksliniece vispār savā izjūtā attālinās no dialiktikas stereotipiem, nosliecoties uz metafizisku transcendentālās šausmu pasaules eksistenci. Ipaši par to jādomā, aplūkojot citu darbu, kuru nosacīti var dēvēt par mātes un bērna "mūžīgās tēmas" baismigu risinājumu. Monstru, kas instuktīvā maigumā patvēries pie mātes krūtīm, bez šaubām, var tulicot it plaši, iegrīmstot apcerē par gadsimta beigu pasaules kulturālo pašprietekamību, runājot par ekoloģiskās katastrofas draudiem vai par ģenētisko krahu, iespējams, piemeklē latviešu tautu. Bet šim darbam var būt arī demonoloģisks skaidrojums, kas sasaucas ar manis teikto iepriekšējās gleznas sakarā. Vai gleznotāja deklaratīvi pievērsusies jauno spēku atklāsmei? Diez vai. Drīzāk, domājams, tā ir parādību nosaukšana vārdā ar nolūku tās vieglā k izzināt un labvēlīgā gadījumā arī pavājināt. Varbūt varam runāt par gleznotājas savdabīgu

(?) vēlmi, apzinoties tautas valdnieka pretenzijas uz pasaules kroni, mēģināt šīs pretenzijas likvidēt ar eksorcisma, sātana izdzīšnas paņēmieniem?

Pavisam citāda, it kā diametrāli pretēja šādā kontekstā šķiet Sandras Krastiņas gleznu pasaule: šis lūdzošās, ēdošās, kāpjošās, aplaudējošās figūras, kuru pārmērīgais kalsnums atsauc atmiņā Ničes teikto – "Cik dīvains ir tagadnes cilvēka ribu kalsenumi..." Vai tā ir nejaušība, ka Sandras gleznu formāti, tiklīdz ir telpiska izdevība, izstiepas vertikālē, kam, šķiet, ir tendēnce ietiekties debesis? Vau tā ir nejaušība, ka līdzi šai vertikālei no telpiska (nu labi plakana) apveida par līniju (punktu summu) cenšas pārtapt cilvēks – tēls? Tā ir diskrētā dalījuma, sadrumstotalības, nespējas būt vienotam filozofijā, ko pauž Krastiņas "varonis", pirmām kārtām par drumstalu – punktu summu, kas organizējas (vēl pagaidām – kā pēdējā iespēja) bezbiezuma taisnē, pārtecpilpats. Un nevilšu gribas domāt, ka šī CILVĒKA dezintegrācija, kas spēkpiļi atklājas Sandras gleznās, notiek, CILVĒCISKAJAM saskaroties ar tumsas kēniņa valstību, kurai tik tuvu (bīstami tuvu) piegājusi ieva.

Protams, jebkurš māksliniecisks tēls, pieļauj ne jau nu vienu vienā interpretāciju, nereti paši mākslinieki apšauba viņu darbiem piedēvēto globālistisko skaidrojumu. Un tomēr – jūtīgs cilvēks (un mākslinieks tāds ir val arī viņa vispār nav) nevar nesajust gadsimta beigu tuvuma ieteikmētās, eshotoloģiskās noskanjas, nevar neietekmēties no tām. Kur nu vēl latviešu mākslinieks, kura sajūtām pāri klājas nelāgas jausmas par gluži vai plānoto latviešu tautas galu pirmām kārtām.

Pēteris

Kopdarbības, kopspēles, kopradišanas
ciņu mākslinieku piedalīšanos vai nepiedalīšanos
jau ir bijušas kopdarbības kurās aktīvu lomu
spēļēja šie seši mākslinieki. Atzīmēsim
nozīmīgākās:

Grupas izstādes Mādona un Ventspilī

"Daba, Vide Cilvēks" Vakarējiens...
Grupas izstāde Tartū "Pārbažnīca" Izstādē

Stūrītis izstāde "Tērsi" 1984.gadā.
Izstāde "Tērsi" 1984.gadā.

Grupas izstāde "Grupis" Jūrmalā 1987.gadā.
Aktivā zona Izstādē "Jāņa sērā" 1986.gadā.

Grupas izstāde "Posttradicionalisms" 1988.gadā.

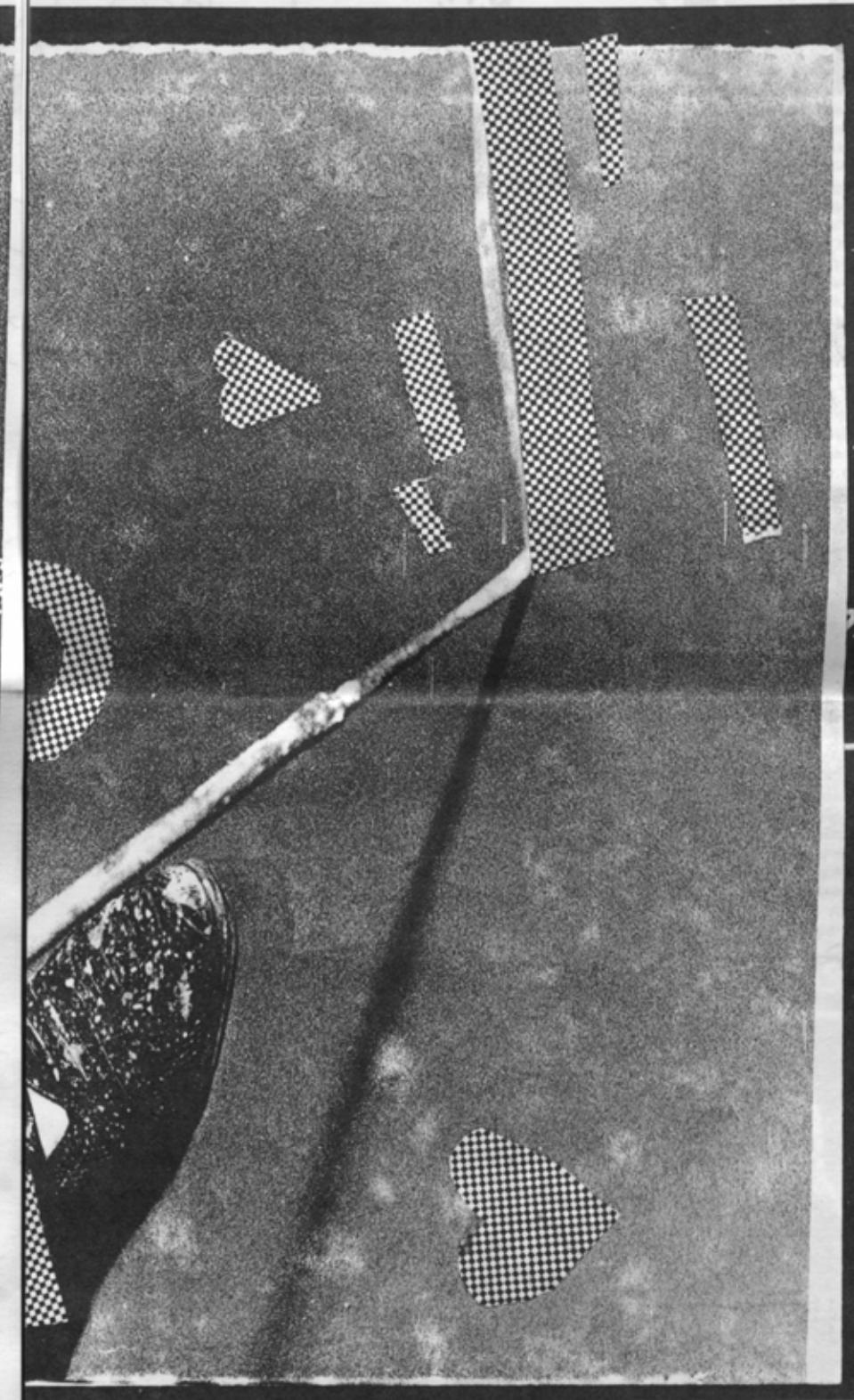
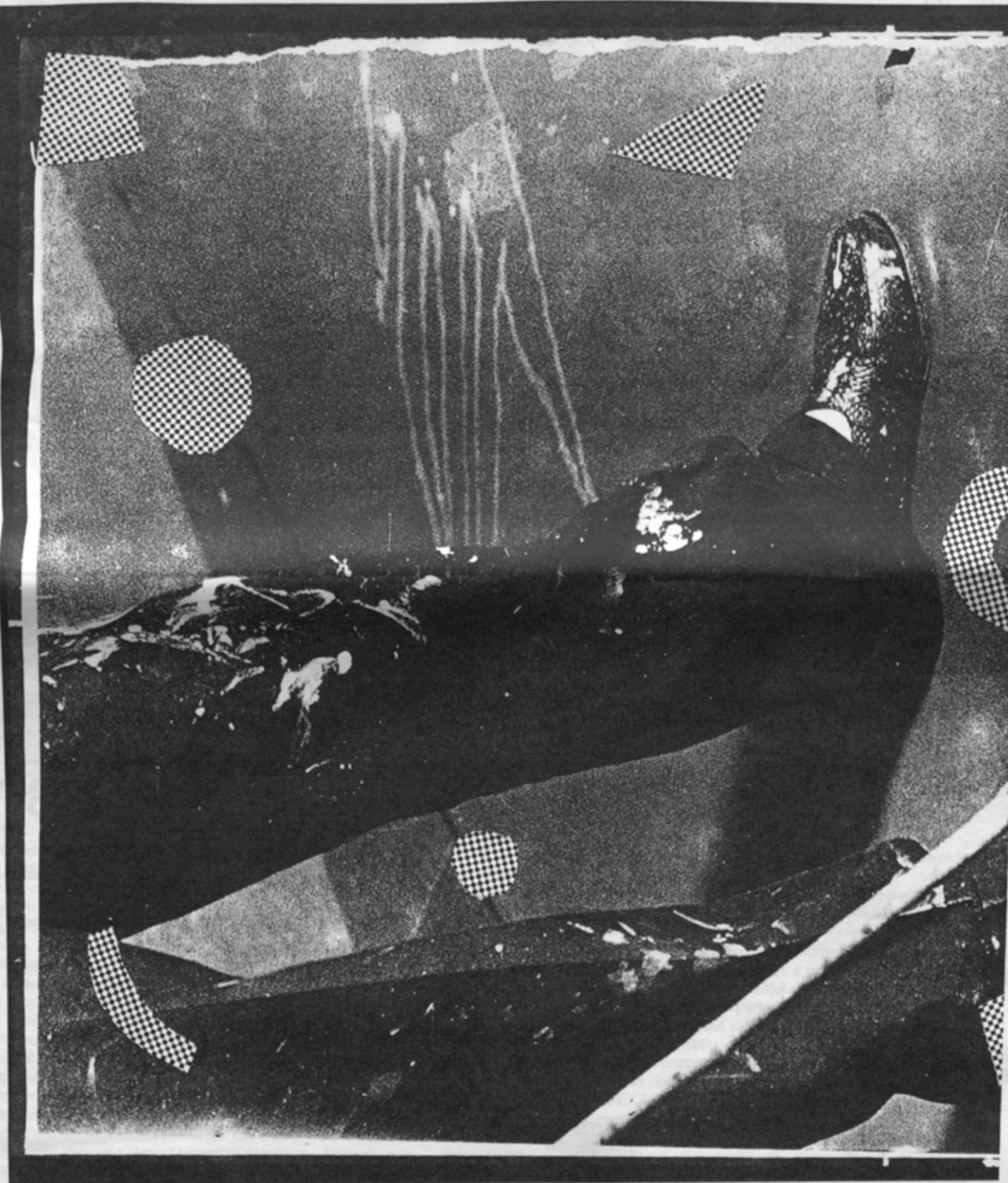
Grupas izstāde Kaunē 1989.gadā.

Un vēl citas akcijas Jaurākā lokā un infimākā nozīmē.

(bez Aijas).

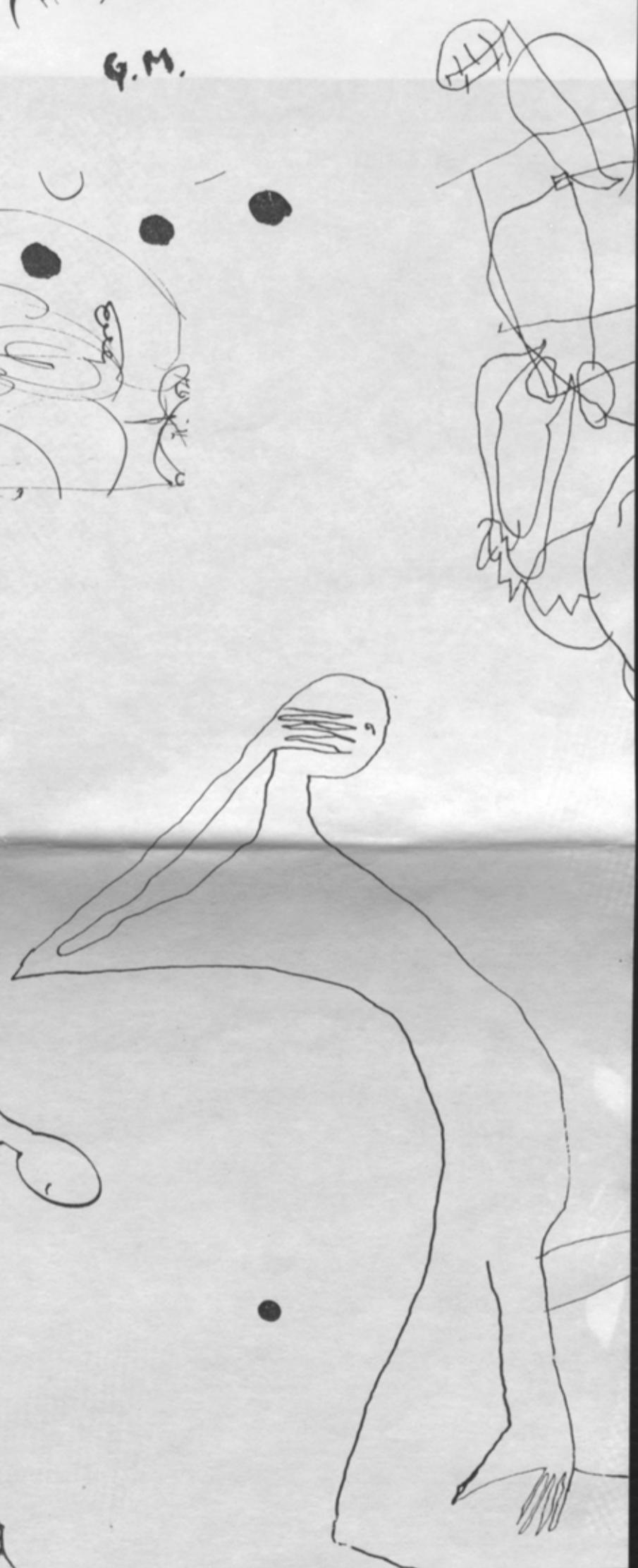
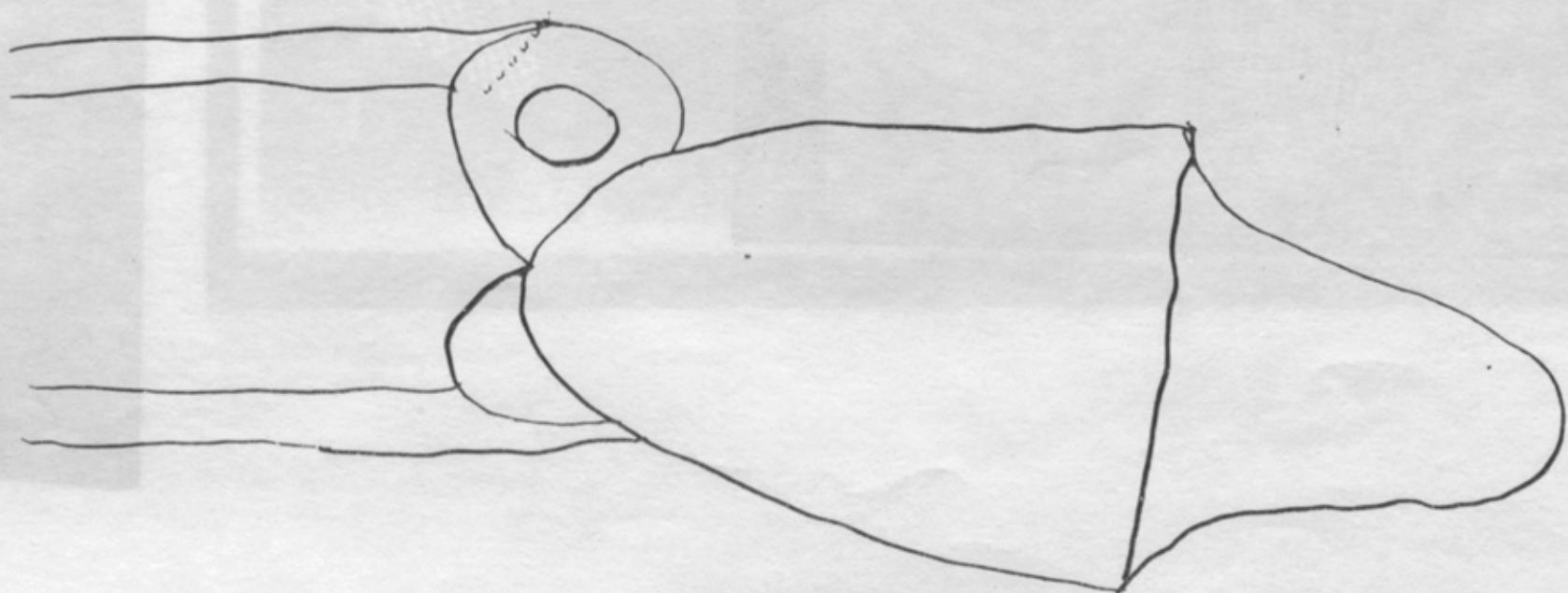
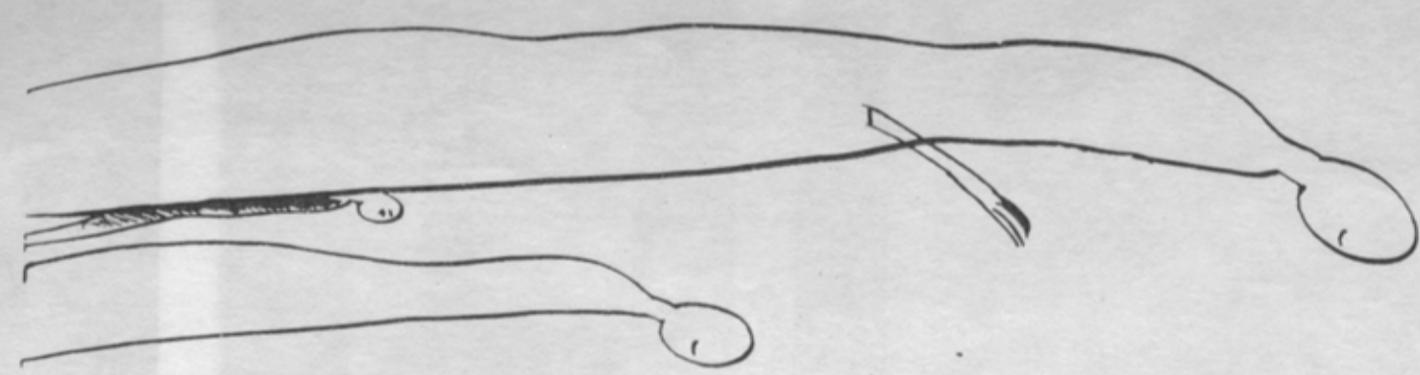
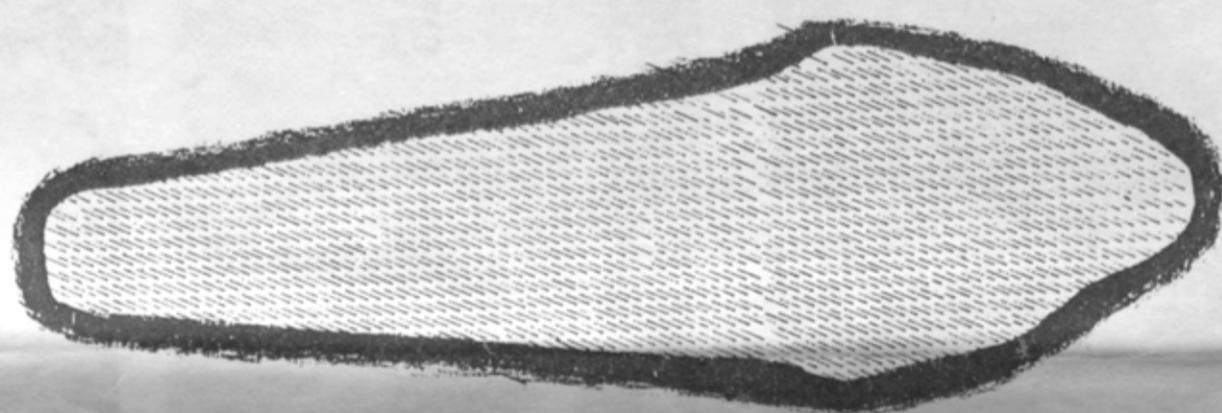
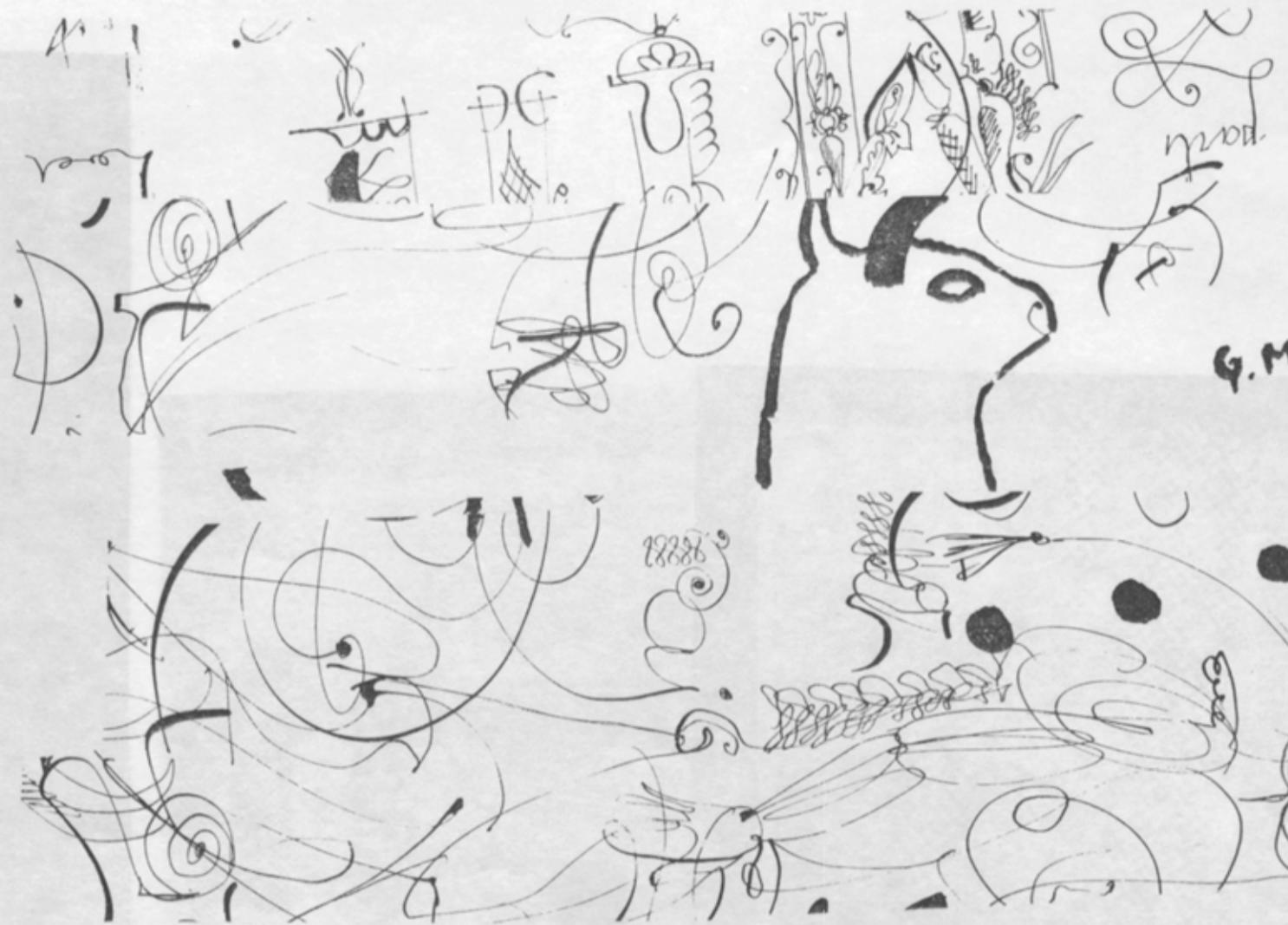
Gāzi teikumi par
gladiatoriem kultūra

svārstības

2

Maigās

Daži teikumi par gladiatoriem kultūrarēnā.

Ja nīgrais pašmīlis Dega varētu pastaigāties mūsu "Maigo svārstību" zālē, viņš varbūt apgrieztu kājām gaisā savu slaveno frāzi par operu un uzrakstītu, ka šeit viss ir īsts: gaisma, dekorācijas, frīzūras, krūtis un smaidi, – neīsts ir tikai iespaids, jo grupa jau pašapliecinājušos un atzītu gleznotāju, vēl nesen pierādījuši savu patiesību jaunajā mākslā un nule aptvēruši, cik grūti uz vispārējā postmodernisma sadrumstalotā fona saglabāt kaut cik respektējamu individualitāti (grūtāk nekā pirms 100 gadiem dabūt akadēmiķa grādu), tagad nu izvēlējusies riskantu panēmienu publiski, atklātā "arēnā" no jauna pierādīt un pacelt radošas personības sabiedrisko vērtību (viņu mākslas kultūrvērtību jau neviens vairs neapšaubā, lai arī tirgus cenas varētu būt godprātīgākas), tuklāt kādreizējos izredzētības, mesianisma apmetrīus pie Svētā Vakarēdiena galda šoreiz nomainot ar demokrātīsmā un pašuzupurēšanā tēmētām darba drēbēm (it kā atmodinot un pārfrāzējot vēl nesen tik vajadzīgās leģendas par sūro bērnību, ganu rītiem un auksto rasu), lai jaunajās ekonomiskajās un idejiskajās diskusijās vēlreiz atgādinātu par mākslinieka grūto, nogurdinošo un īstenībā pat neatmaksājamo ikdienas darbu (par ko tik daudz runāja kā impresionisti – jo maz maksāja, tā arī sociālistiskie reālisti – jo gribēja uzdoties par vienkāršiem darba inteleģentiem).

Staigājot starp iestātām, nepabeigtām un gatavām gleznām (gan kamernoskanās saturētajām, gan žanra robežas deformējošā dekoratīvitatē sakāpinātām, taču – īstām, vairāk vai mazāk izteiksmīgām gleznām), var, tātad, pieņemt, ka, neatkarīgi no gala rezultāta – izstādes (kas taču būs visumā neatkarīga kulturāla vērtība) mākslinieki demonstratīvi pieticīgi, īsti demokrātiski mēģījā regulamentētā ikdienas darbā (kaut tomēr – būtu godīgi – jūtams stingrāka kolektīvās darbnīcas uzrauga trūkums!) sānērot sevi ar citiem saīedrības sociālajiem slānjiem un viņu priekšstatu, vērtējumu un aizspriedumu līmeniem – kā tas parasti notiek vai nu mitoloģētās kultūrās vai arī kādas atsevišķas kultūras konfliktsituācijās, kad mākslinieks ir spiests piedāvāt pats sevi vai savu darbošanos kā vienotāloceļi starp radītāju un patēriņāju, starp personību un mākslas darbu, bet, tā kā diezgan grūti uzticēties radošam spriegumam mēnesi ilgā maksas seansā (turklāt vairumā ar diezgan neizdevīgiem klientiem) un tomēr domās atvairot šādā situācijā tik draudošo iespēju kādam atsevišķam mitam pārvērsties par radošas apziņas sociālās kontroles instrumentu vai mākslas tīrgus regulētāju. skatītājam tas viss jāpieņem kā mākslinieku azarta un uzticēšanās pilns eksperimenti: viņ "vairs" nepiedāvā savus vēl nesen tik uztraucošos un naidīgus likušos tēlainības principus vien pašā mākslas darbā, bet, nepacielīgo apmeklētāju acu priekšā "rekonstruējot" visus gleznas radišanas posmus, cenšas apvienot estētiskā vērtībā darbību ar rezultātu, dod savu tulkojumu par daiļrades procesu kopumā, prātā paturot tomēr noslēdzotā izstādi kā pašvērtību (tam viņ pārkāpt vēl nevar) un uzdevumam uprējot arī dievišķības vai mitiskuma auru, kas piede pabeigtam darbam (ne velti šis mitoloģiskais slānis publiskajā ražotnē liekas mazāk interesants nekā daudzie skaidrojumi par to presē).

Iespējams, ka seši gleznotāji publiskā seansā tikai ilustrē kādas iekšējas pretrunas, kuras patiesībā virza dzīlākus kulūras procesus, tādēļ tik elementārs daiļrades procesa atkailinājums – gan "izgērbj" kultūras situāciju kopumā, taču nepadara to saprotamāku, un katru albīdi nekavējoties pārvērš jautājumā (pat ja izliekamies nerēdzam, ka paši jautājumi nereti ir interesantāki par atbildēm), jo vairāk tāpēc, ka visas mākslinieciskās divdomības šķiet neizmērojamas: šī atklātā "arēna" stāv vēl pārāk tuvu zinārnajām "kolektīvajām" darbīcām ar viņu "dižciltīgie ciemojas pie māksliniekiem", un, tai pašā laikā, postmodernisma leksikons ir jau paspējis uzirdināt un apbrujot ar neticigu iecetību sabiedrības lielākās daļas estētisko uztveri, tāpēc arī, galu galā, šiem simpātiskajiem kultūrdarba frontes cīnītājiem sods par neizdevušos detaļu nevar būt briesmīgs vai neizpērkams (vismaz nogalināt kā nelaimīgos gladioatorus viņus nenogalinās, arī pašu cītsbrāļi neapēdis kā vilties likušu šamani, pat rājiens par disciplīnas pārkāpumiem vai finansiāls bankrots, cerams, ies secen) turklāt noguruma radīto sasprindzinājumu, iespējams, kompensēs gan pašu mākslinieku dozētās vai pilnīgi nejaušās ironijas devas ap darba vietām, gan arī daudzo komentatoru uzturētais vēsturiskās misijas apziņai atbilstošas nopietnībasFarss. Visa patiesība tomēr būs pašas gleznās!

Aleksis Osmanis

Maigās svārstības V daļa

Somu rakstnieka Pirvolainena dzimšanas vieta un laiks precīzi nav zināmi. Fotogrāfijai, kurā Pirvolainens redzams kopā ar vienu no saviem dviņu brāļiem (skatīt Maigās svārstības III daļa), otrā pusē akstīts – savā sešpadsmitajā dzimšanas dienā tēvam un mātei no brāļiem, Stokholma, 1947. gads. Ir ziņas, ka Pirvolainens daļu no savas bērības pavadījis Kotkā. Viņa tēvs Ilja cēlies no Kurskas ģubernijas un gandrīz visu mūžu strādājis Kotkas metalurģiskajā ūpničā – sākumā par nekvalificētu strādnieku, vēlāk par velmētāju Oslo metalurģiskajā cehā, vēl vēlāk par velmētāju Norčepingas metalurģiskajā rūpničā. Pēc tam strādājis visu mūžu sadraudzības pilsētā Rīgā. Tēvam nebija laika nodarboties ar dēla audzināšanu un viņa pirmie skolotāji bija mežs, lauki un plavas. Jaunais Pirvolainens augā kā zemnieks, viņa manieres bija neveiklas un āriene diezgan nepievilcīga, bet tas netraucēja attīstīties un izpausties viņa jaudzajiem talantiem. Piecu gadu vecumā Pirvolainens uzgleznoja bērzu birztalu. Tajā attēlots neliels meža stūris – tikai daži bērzi un zāle. Tas ir vienkāršs, parasts dabas skatinjš. Bet cik brīnišķīgi no tā pretī raugās maigie, baltsātie bērzu stumbri, kā koka lapas un zālē rotājas mirdzošie saules zaķiši. Tu skaties un tev neviļus liekas – nupat dūkdama aizlidoja bitīte... Gleznas otrā pusē ar ķīmisko zīmuli vēl bēriņišķīgajā rokrakstā mazais Pirvolainens ir uzrakstījis dažas nosavām atzinījam, kuras kļuvušas par hrestomātiskām – "Māksla – tā ir cilvēka jūtu un domu pasaule, tāpēc tā mūs savīļo un aizkustina", "Mākslas darbi atklāj dabas un cilvēka skaistumu", "Māksla pieder tautai...".

Raksturojot šo agrīno Pirvolainena dailrades posmu, B.Vipers ir ieicis: "Šiem veseliem, zemes spēka piesātinātiem, īsti zemnieciskiem pamatiem, uz kuriem Pirvolainens ceļ nacionālā stila atdzimšanu, jābūt sevišķi pievilcīgiem, katram, kam rūp norvēgu mākslas likteni". B.Vipers norāda arī uz Pirvolainena interesi par kāmieljiem. Šajā sakarā viņš ironiski piezīmē: "Tur, kur zemā līmenī ir celtniecība, rāzošana un sadzīves kultūra, tur arī garīgā kultūra būs dibināta uz smiltīm...".

Par Pirvolainena dzīves brieduma posmu ir sa glabājušies pavisam nedaudzi rakstiski avoti. Viens no tiem latviešu padomju lielā enciklopēdija, kur rakstīts – Pirvolaines H.G., Nopelniem bagātais somu kultūras darb., sporta meist. (1938.) 1950., pas. rek. 25 km. un 30 km. soļošanā un starp. sac. Zviedrijā (1929.), starp. pārgājiens Pori – Dakāra – Kotka, beidzis ASV jūras un kara akadēm. Kotkā, Lahti nac. ZA loceklis, Keisa lietišķo zin. skola Klivlendā, Svārstību teorijas atklājējs. Nobela prēmija 1947. gadā Stokholmā. Pēc 1947. gada Pirvolainena atrašanās vieta nav zināma.

Ir zināms, ka Pirvolainens nepalaida garām nevienu iespēju tuvāk iepazīties ar māksliniekiem, kuri dzīvē balstās uz svārstību teorijas pamatpostulātiem, lai labāk uzzinātu viņu vajadzības un noskoņojumu. Tāpēc viņa pēkšņā parādīšanās izstāžu zālē "Latvija" nemaz neliekas tik negaidita. Apmeklējuma laikā Pirvolainens interesējās, kā strādā Mitrēvica brigāde, Krastiņas un citas brigādes, un kā tām trūkst. Mākslinieki savukārt griezās pie biedrā Pirvolainena ar dažādiem jautājumiem (piemēram, cik pulkstens, kāds laiks ārā, cik maksā tas un tas un tā joprojām). Uz visiem jautājumiem Pirvolainens atbildēja ar iejūtību un izpratni, neliedza padomu un atbalstu. Apmeklējums noritēja draudzīgā atmosfērā, ja nejēm vērā nelielu starpgadijumu – somu kultūras darbiniekam no garderobes pazuda viens kurts, divi udmurti un apmēram simts Austrālijas dolāru.

Noslēgumā Pirvolainens teica, ka kultūras darbinieki, pildīdami viņa novēlējumus, droši dodas pretī savam augstākajam mērķim – Līdzsvarotas sabiedrības uzcelšanai. Tagad, attīstītu svārstību apstākļos, arvien skaidrāk kļūst redzama tautas radošā enerģija, aug tautas radošie spēki. Mūsu svārstīgā kultūra kļuvusi vēl varenāka, un tās ietekme uz pasaules vēstures gaitu pastiprinājusies. Pirvolainens ar zālē pieejamo ANZELMA KĪFERA kungu iedzēra klātesošo šampāniетi uz nebeidzamām glezniecības iespējām. Vēl noslēgumā somu kultūras darbinieks teica, ka lielāks šampānieša daudzums ir lielāks par mazāku šampānieša daudzumu, neskatoties uz to, ka kaut kas nav kārtībā ar žultspūslī.

Sirds nobūkšķ, pūslis nestrādā, smiltis birst pa abiem galiem un Latvijas Republikas Augstākās padomes deputāta m piezīmēts dzimumorgāns.

Vot tev svārstības!

Autentiskos norvēgu tekstus komentējis
Lācis N.

leva

Ārēji tas izliekas kā smalkums, jūtigums, garigums ipašā to pielūgsmes pakāpē. Bet visa tā centrā viens vārds – atkailinātiba (lidzīgi kā Aijai). Un tāpēc, neizbēgami, cik nu var – paslēpu spēle.

Vīnas tēlos ir kaut kas teatrali religiozs. Simboli tuvojas svēto rakstu mieram un to pastāvības ilgumam ārpus laika un telpas. Vārbūt tas ir gaismā (ari zalganbrūnas turnas staros)? Tā ir dubulta un triskārtā un desmitkārtā un paredz providenci kā sākumu. Tā ir irocionāla, simboliska, mieriga, spriegota un mistiska, gaisma kā gleznu iekšēja struktūra. Sadziviski tā ir bāli apmākušos debesu atspulga pārksrējens brūnas peļķes virsmai tikko jaustamā ziemeljū vējā. Tā ir dievišķa grūtsirdiba un cilvēcisks nemiers. Tāpēc tēlos tik daudz intimā, maigā (par bailes skatīties) un necilvēciski logiskā (geometriskās maskas). Ievas gleznu telpas smalkā saskaldība ir ari savpatīgā ornamentā (vai intelektuālās zīmēs), kurās piepilda telpu, figūras, plakni. Pasaulē dzīvīgums var izlauzties jebkurā vietā kā skaldne, vījīga līnija, ritms. Ari te ir reliģiska sajūta – mums nezināmas nozīmes, nojautas iegūst miesu. Un tāmējā, to tuvāk apēkojot, izrādās cilvēcisko attiecību anatomiskā analīze (ilgas pēc to skaituma). Brīžam baimīga savā atkailinātībā. Bezspēcīgi sāpīga, nenoņērīgi draudīga, nostalģiski nogurusi. Izmisīgi sakāpinātā mīlestības, tuvības neicēpjāmība. Uzticēšanās dzīļi slēptajam. Sastingusi atklātība un atklājums (redzējums).

Vīnas glezniecīskā telpa aug klusu, pakāpeniski uzkrājot arvien jaunus nojautu (smalku togu) slāņus. Tā ir nojausmu, intuīcijas pasaule, kura negaidītu pārķēj racionāli vēsa, tieva līnija, strikts, bet bezspēcīgs (kā fantoms) apjoms (sāpīgiem, kēnotiem valbstiem). Smalka domā nepielūdzamu geometrisku formu sadurīsmē ar vibrējošo, bezgalīgo gaismas telpu. Cik divaini – geometriski jutekliskums, sīkā līelums. Ievas gleznu telpai ir no dzīmīgās dota iekšēja saskaldītība (ārēji – tonālā vibrācijā, sīkkraisanībā), tā ir sakausēta no spoguļa lauskām un iekšēji paredz skaldnainību. Cilvēkus un priekšmetus tajā iezīmē ārpus šīs telpas esoši spēki, kuros, kā man liecas, ievas intuītīvi ieklausās. Telpas tēls ir monumentāls un trauslis reizē.

Zalganī bāls, rožā brūns, bāli zils. Tikkā jaustamas istošu krāsu niances, kur kāds mazliet spilgtāks tonis ir balva vai asara, vai prieks. Vai tumšā vizma no kurās žīlbīt acis un krāsu toju – veju klejojums tajā. Un vienmēr ir tāda sajūta, ka tūlīt, tūlīt jāparādās bezgala krāsainā, brīnumainai pasaulei.

Vai tā ir harmonija? Jā, ja var kliegt ar aizsietu moti! Jā, ja var milēt nepanesamo! Tā ir pelde zemāpīgas upē, kur bailes jaucas ar miljumu, jūtīgums ar ūsu māmā, satraucoši vilinošais ar vēlēšanos bēgt, slēpīties, neizsargāti patiesais ar viltīgu izlikšanos. Kad visi orķestrānu aizgājuti kur kuras un pēdējām tomēr jāpabeidz simfonija – tā ir leva.

Ivars Runkovskis

Aija.

Es runāšu personīgi. Tik personīgi, cik es esmu personīgs. Man nav no kā baldīties. Un es varu kūdīties.

Vīnai ir nemītīga ciņa ar sevi, pasauli, apkārtējiem, materiālu, ideju. Vīnai ciņa neatņem spēku, bet rada klāt. Un tas staro no vīnas gleznam.

Tā ir salda sajūta, kad ir bailes un prieks reizē. Kalngalā stāvēt. No augstuma baidīties, bet tālu redzēt.

Eiropas nolaupīšana. Pārgrieztas sievietas un Visums. Liktenis. Nāve un engelis. Mitu pārrādīšana. Trausls līdzvars starp nāvi un dzīvību. Strap maiņum un sadīsmu. Starp tumsu un labestības gaismu. Naturālisms, robustums un tad kaut kas tik stabilizēti maigs, netverams kā miljums pret cilvēku zemeslodes zīmēs.

Krāsas prestatības, triepītas vienkārši un viegli (lietas, stumtas, gāztas). Lieliem laukumiem, kā vienkāršiem, lieliem vārdiem. Bet teikumu jēga smalka un garīga, izslidoša un pa tiesa. Tāpat līnija – ne aprakstoša, ne apzīmējotā, ne stāstoša, bet nesoša. Enerģētika. Gudra un izbrīnīta.

Aijas māksla ir blāstama un vilinoša. Maģija, rituāls, kura īstā nozīme ir glābt, brīdināt, milēt. Bet tas noteik tūvu tumsas spēkiem ka reizēm liekaš – ir lieša laime tomēr dzīvot trīsizmēru telpā un vienīzmāra laikā.

Viegli būtu teikt – zīmes! Pārāk ietilpīgas.

Simboli? Pārāk reāli savā materiālā, nejaušību gaisotnē, jutekliskā krāsu erotīzmā.

Rakstīt par viņu ir tikpat grūti, kā domās savienot pretējibas un atzīt to pastvēšanas līdztiesību.

Engelju un nāves (skeleta) mīlestības spēle. Saudzība, ar kādu dvēsele tiek aiznesta, kaisle ar kādu tā tiek milēta. Dieva sūtnis un visas cilvēka bailes – baltas, priecīgas, krāsainas kā nāve.

Ivars Runkovskis

Girts

Ir vilinoši gleznot un dzīvot artistiski.

Šajā vārdā ir neatkarīga brīvība, smalka nevēriba, dabiska intulīcija, skumja sapgaiņība, samataina trakulība un daudz kā cita. Dzīve ir skaista, ja uztver viegli. Tikai grūti to realizēt, jo vieglīs skaistums ir mirklis, bet mirkli mirstošs, tajā ir nāves tuvums. Un dzīvot (un gleznot) viegli ir rotājties nebūtību.

Vīja krāsu un ritmu orķestrējumi ir viegli, caurspidigi. Tā tāda sensu metafīzika. Pasaulē vienotība tiek meklēta, za idejot priekšmetiskumu.

Vīja glezniecībā ir daudz jautribas (dzeltenais un liepu lapu zaļais), bīlidzības daudz dzeltenā āprāta un noguruma. Melna priekš spožuma un balī triūmfālās atklātības.

Īgas pēc skaistā. Nojaušama un mūžīgi meklējama. Milestība? Es noteikti ne tā kā mēs to saprotam.

Loti jūtīga un ievainojama pasaule. Tāpēc ari sāpīga. Trauslums nevērīgs bet estetizēts, estetizēts bet veliskots. Krāsu starojumā, baltas, zīmētās melnas pasaules caurstrāvojošā mīrdzumā.

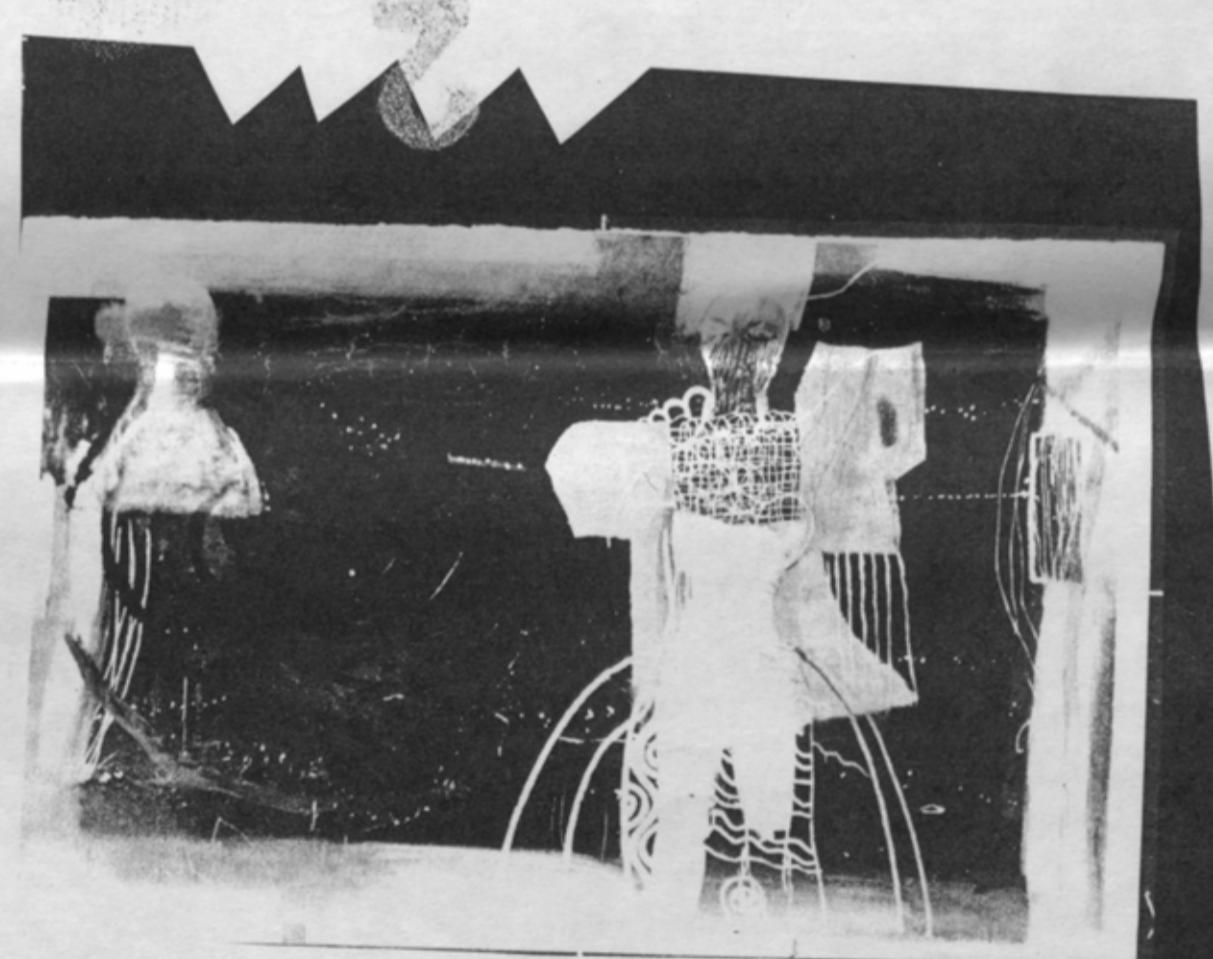
Vīja ideālais stāvoklis būtu – lai viss, kam viņš pieskaras iegūtu vienreizības trauslumu un skanējumu.

Lekķēja (varbūt prāta) cīņa pret mirkļa plūstamību, vieglumu, vījīgumu un skaistumu (kura abstrakciju daudznozīmību vilina tur palikt). Šī cīņa ir geometriski stilizētu figūru fragmentus, iezīmē robežas sievietei, tās idejai šī skaistā, krāsainā (ari melnā) mirkļa kulmināciju un nepilnīgo realitāti. Tās ir acis, lidojošas lūpas, mati, kāda ķermena forma, kura atkārtojas no dažādu barbu. Kā simboli kādai dabiskai filozofijai. Vai rodas līniju, uzlējumi mudžekļi, kuru haotiskajā ritmā izmīsīgi cenšas materializēties kāda ideja.

Asociāciju plūsma, nemītīgs mīrīšanas un dzīmīgās process. Esošā asneesošajam. Jutekliski violetā, zilā, rožā notecejumi. Plūstota, līgana ritmī (kura, kā jau teikts, neizslēdz geometriju kā spēli, bet ne kā karkass). Daži pīskārieni, pat griezīgi tiešumā), nejausi, bet dabiski "fona" trokšņi.

Melnās bezgalības un visaptverošā balta (kaut ari vēsa) prieka starojums caur ūsiem reālajiem (diemžēli!) pīskārieniem. Ideālā variantā uz audekļu vajadzētu pa taisno fiksēties tikai vīja skatienam un plātajai sirdij. Roka ar čūnu un krāsu vārbūt ir apgrūtinots traucēklis. Vīja glezns ir vistuvāk dzejai.

Ivars Runkovskis

Atklātā vēstule.

Labien, cienījamā redakcija, mani satraucē jūsu avīzē Nr.1, Nr.2, Nr.3, ievietotie raksti. Jau vairāk nekā divdesmit piecus gadus strādāju par sunķopi Udmurtijas 7. kurtu skolā, nosauktu Pirwolainenu vārdā. Vēl naw bijis neviens rudens, kad kurtiem (udmurtiem) būtu tīras galvas. Vienajrešdaļā kurtiem ir pedikuloze, es vairs neceru šo sērgu apkarot, ko izraisījusi Pirwolainena semantisko svārstību kaitīgās teorijas ieteikme. Mums no SES dod karbofusu, kuru atšķaidām un smērējam kurtu galvās, bet šīs karbofosa šķidums ir mazefektīvs, gnidas netiek skartas. Jūs jau newarat iedomāties, cik maz ir darīts lai apkarotu svārstīgo utainību. Pirwolainena dvījubrālis svārstību periodā piedāvā mums pie kurtiem pielietot "MITIFOR" līdzekli, ko viņš atklāja bedres vidusdaļā, nenokritis līdz lejai, kurtu riešanas pavadīts. Ar šo līdzekli ir patīkami strādāt ar galvām, patīkami ir arī kurtiem.

Piemēram, Pirwolainens I, atbild, svārstību periods ir tik liels, ka neko jau nevar izdarīt, kurti ir netirīgi. Kādreiz katrā kurtu skolā bija Dezinfektori, tie tika likvidēti, bet no galvenās kurtu (udmurtu) skolas Dezinfektori ne vienmēr dodās uz objektiem, viņi sēž uz vietām.

Pirwolainena dvījubrālis Pirwolainens II pēc savas pēdējās darba vizītes uz "Latviju", kur kontrolēja dažādas svārstību norises Pirwolainena uzdevumā, atklāja citus līdzekļus kurtu galvu apstrādāšanai; "Cemeriju ūdeni", "Weratri tinktūra" un Pelēkā dzīvsudraba ziedi, tika panemti paraugi.

Jā, kurtu pedikuloze 7. kurtu skolā iet plašumā, vajadzētu šai lietā kaut ko nopietni darīt.

Warbūt jūs, ar šo vēstuli varētu griezties augstākstāvošās svārstību instancēs, lai nopietni sāktu kerties pie kurtu galvām, 7. udmurtu (kurtu) skolā, nosauktu Pirwolainenu vārdā.

Kurti mirst no svārstīgās sērgas – glābsim kurtus!

Pirwolainena vārdā nosauktās
7. kurtu (udmurtu) sunķopis
W.Zābe

Atbildes

Krustvārdū mīklai (skat. 3.avīzi)

Vertikāli:

1. PA MARGU
2. Mincis 1
3. Normunds
4. Zābers
5. Aija
6. Danījevskis
7. Stumbriņš

Horizontāli:

1. Pantomīmu
2. Kakā
3. RUNCIS EŽAINIS
4. Marina
5. Barbara
6. Rablē
7. Strautīš

skaidrojumi:

- 1 - Mākslas zinātnieks

Ivars Runkovskis

Atbalsta ČIRIS. JĀNA SĒTA. t.210139. Māra Bogustova fotogrāfijas.
Avizi veido Ivars Runkovskis, Normunds Lācis. Dizainē N.Lācis.

Ar Macintosh'u strādā Einārs.

Laika biroja
"Maigās svārstības"
pēdējā prognoze.

Tas, kas būs pēc tam, mums jau vienalga.
Tikai novembros – veļu laikā, mēs atkal maigi
nosvārstīsimies rēnajās miglās, piesmēķētajās
istabās, citās krāsās.
Mēs paredzam gadalaiku pēctecīgu
svārstīšanos.
Zāles dīgšanu un višanu, sasalšanas un
kušanas procesus, tādu pat
jaunumu un labumu.
Un apgalvojam – cilvēku miršanu varēs
uzveikt tikai tad, kad izbeigsim to
piedzimšanu. Ar to tad arī vajadzētu sākt.

PATEICAMIES

Veronikai Krastiņai, Aivara Zvirbuļa mātes brālim, Ērikai Iltnerei,
Aivaram Zvirbulim, Kristapam Gelzim, Ģirtam Muižniekam,
Ivaram Heinriksom, Aivaram Zvirbulim, Mikam un Dāvidam
Mitrēviem, Ārijai, Tamārai Sosnovskai, Kipsalas peldbaseina
kolektīvam, Aivaram Zvirbulim, Marikai Bogdanei, Litai Emsiņai,
alkaholam un tazepamam, Aivaram Zvirbulim, Arnim Zariņam,
Ernai Blaubergai, Jānim Krievam, Aivaram Zvirbulim,
Raimondam Paulam, Oļegam Tilbergam, Miervaldim Polim,
Aivaram Zvirbulim, Rimandam Brinkmanim, Andrim Apšem,
Kasparam Smidkenam, Rumim, Koļam, Aivaram Zvirbulim,
Marinai Kleinai, Valtam Kleinam, Mārim Bogustovam, Aivaram
Zvirbulim, Zuzannai Runkovskai, Eināram Bindemanim, tiem, kas
neatnāca, Vitoldam Poļjevskim, Aivaram Zvirbulim, Vilniim
Zāberam, Solvitar Rozei, Andrejam Volmāram, Aivaram
Zvirbulim, Inesei Kalveitei, Birutai Vilciņai, Valdim Helmanim,
Aivaram Zvirbulim, Džemmai Skulmei, visiem Rudziņiem,
Aivaram Zvirbulim, udmurtiem, kurtiem, latviešiem un daudziem
citiem.

mākslinieku valūtas krājumiem.

Edgaram – 2.000.000 Austrālijas dolāru, kuri
bija ieguldīti Kuveitas naftas atradnēs.*

Sandrai – 10.000 dongu Vjetnamā.

Ievai – Naftas atradnes Zosēnos un 216926
hajaņi.

Jānim – 1957 DM.

Aijai – Neatrasts zelta podšs "Menģeljos".

Ģirtam – Grūti aprēķināmas nekustāmā
ipašuma vērtības Itālijā.

* Izsakām līdzjūtibū grupas biedram Edgaram
Vērpem sakarā ar to, ka viņa niecīgais naudas
uzkrājums neglābjami zudis neģēlīgās Sadama
Huseina agresijas rezultātā.

